

Szilágyi-Nagy Ildikó

Copélia-baba

(bábus-életrekeltős történet)

Triatlon-utánpótlás

Ruhadarabok

Boldog karácsony

Copélia-baba (bábus-életrekeltős történet)

Így szürkületben nem is rosszak a gyerekzobabútoraim. 1978-ban születtem, kilencvenkilenc évvel a villanyizzó feltalálása után, és most, még az energiatakarékos fény felgyújtása előtt, ülök, és hagyom, hogy rám kússzon a szürkület. Rózsaszín kisbútorok, gyerekzoba, a szekrény tetején a pink tesco gazdaságos fitballom, az ajtaja mindig leszakad, visszacsavarozom. Nézek ki a gangra, a ház macskája farkatlan, Oszkárnak hívom, feje mint egy nagy patkányé, hátsója egy üregi nyúl, bajsza sárkefe, földig lóg, hátán a szőr hülyén felborzolódva mindig. Rémesen rossz külsejű, különös állat. Man-szigeteki farkatlan macska.

Felugrik a szomszéd cementeszákjára, és benéz. Fejét oldalra hajtja, mint egy ceruzarajz, ettől az egész teste két csigavonallá egyszerűsödik. Leülök a lila polifoamomra (tesco gazdaságos), sokáig ülök ott a fűtőtest előtt, lábaim keresztben, a macska néz. Kinyújtom a lábam, ujjaimat két talpam köré fonom. Sokáig lógok így, saját lábamon, hajam az arcom előtt, ettől egy ívvé, és két pálcikává egyszerűsödik a testem. Bejön valaki, arrébb húz szőnyegestől, és a helyemre ruhákat tereget. A macska közben fürge léptekkel, de méltóságteljesen távozik a cementeszákról.

Valaki fogjon meg, és vigyen innen, kilencvenkilenc évvel a villanyizzó feltalálása után. A mesternő szerint rendkívül fegyelmezett személyiség vagyok, és ezt nem csak mint növendékről állítja, de mint magánemberről is bátran megállapítja, mert már abból az öt percből is kiderül, amíg óra előtt és után átöltözöm. A balettmester nem tudja, hogy a villamoson arról ábrándozok, hogy jön majd valaki rózsaszín ingben, rám néz, és belémszeret.

Messziről kiszúrok minden rózsaszín inges pasit, ám a rózsaszín ing csupán szükséges, de nem elégséges feltétele annak, hogy rám találjon az igazi.

Ülök a szürkületben, egy mozdulatlan ív és két pálcika, és azon gondolkodom, hogy ha egy pasi rózsaszín ingben találkozik velem, akkor ezzel vajon azt akarja mondani, hogy ő az?

A mesternő óra után kávézni hív, és megkérdezi, hogy miért vagyok ilyen felszabadult, ha szakítottam a pasimmal, és hogy miatta voltam-e ilyen fegyelmezett, mert egy ilyen pasi mellett, már bocsánat, hogy ezt mondja, habár ő nem tudhatja, csak amennyit az előadások után lát, abból, tehát egy ilyen férfi mellett csak fegyelmezett lehet az ember. Érdekes, én észre se vettem, hogy ettől lenne, bár tény, hogy méltóságteljesen távoztam. Azért vagyok különben felszabadult, mert megtaláltam a rózsaszín inges emberemet, csak nem tudom, mi lesz ebből. Az érzelmeket nem jó elnyomni, szúrja közbe a mesternő. De azért vigyázzak, mert lehet, hogy a rózsaszín ing alatt egy kékszákallú lappang. Érzem, hogy ez nem az a tanács, amin érdemes elgondolkodni.

szemük fényes, mint a kabátgomb, és lelkesen kérdezik:

— Klári, ugye nem kell sapka?

Közben átvonul az előcsarnokon a hét-nyolc évvel idősebb Benedek, társaival, akik mind hibátlan testű fiúk valahol tizennyolc körül, és testi adottságaiknak tudatában is vannak. McDonald's-os zacskóval, farmerdzsekiben, miközben én télikabátban. Cigimárkákról és randikról beszélnek, I'm lovin' it, de a trafikban gumicukrot vásárolnak. Mindannyian Klárin szocializálódtak, de egyikük, akit magamban az idősebb Benedeknek hívok, odalép, mikor látja, hogy az üres szalvétát a zsebembe gyűröm:

— Kidobhatom?

Meglepetésemben hagyom, hogy kivegye a ragacsos szalvétát a kezemből, ami most bárcsak ne lenne mosogatólé-szagú. Még el is pirulok, mikor a kisfiúk hűgátni kezdenek:

— Ebből lesz valami!

Megkínál gumicukorral, és én elfogadom.

I'm lovin' it.

Triatlon-utánpótlás

Minden nő életében van egy pillanat, amikor azt gondolja, bár csak ne lenne a keze vöröshagyma- és mosogatólé-szagú. Amikor rájön, hogy mégis meg kellett volna venni azt a fekete tangát. Igaz, volt rajta egy felirat, hogy Piece & Love, de mondjuk le volt árazva. Egy ilyen ütős ruhadarab jó befektetés, még ha féhernemű is, átsüt az a nadrágon, hogy mi van az emberen, meg az alatt. Az ember arcára van írva, ha frissen intimgyantázott.

A Margitszigeti Sportban ebédelek. Új büfés, eltűnt az édes buziféjű, aki miatt Pali barátom annyi rántotthúsos szendvicset tuszkolt le, és helyére egy teljesen átlagos jó csávó került. Túrósbatyut kérek, ájszti nincs, csak gatorade, leülök egy padra, és beterítem a ruhám porcukorral. Mellettem a triatlon-utánpótlás, tíz év körüli fiúk.

— Te tudod, hogy születettél? Amikor anyád meg apád dugott, biztos a spermák túl erősek voltak, és kiszakították a kótot.

Benedek, aki olyannak tűnik, mint akinek a szájában megalszik a tej, nincs teljesen meggyőzve:

— Gondolod?

Sajnos nem témáznak ezen tovább, áttérnek arra, kinek hány beírása van. Petinek mindössze kettő, és Benedek viszi a pálmát hat beírással, amiből egy osztályfőnöki intő is következik. Amatőrök, az öcsém az első félétet harmincyolc beírással zárta, de azért komoly maradok. Kis szendvicsmajszolás után elkezdődik, hogy ki kit vert meg, technikai részletezéssel, és ez már egyértelműen nekem szól. Közben megérkezik az edző, Klári, így pillanatok alatt elvesztem a fiúk érdeklődését. Feszülős futónadrág, férfiasan izmos test, orrpiercing, a legrosszabb festett szőke haj, szoláriummal tönkretett bőr. A fiúk körülrajongják,

Ruhadarabok

Ez egy olyan, hogy narancsszínű, kapucnis, cipzáras, és kopott eléggé. Ezen a vasárnap délután, amikor azt hiszem, az első tavaszi nap, persze azután még két hónapig húzza a tél, kabát helyett ezt veszem föl. Jó régi, de nem annyira, mint az originál nájlón mackófelsőm, ami annyira no name, hogy még az sincs beleírva, Vörös Október Ruhagyár. Illetve hogy volt, mert frankón ellopták, mikor egy futás után az ajtó előtt szárogattam. Nem az, hogy nagy érték, ellentétben a futócipőmmel és a Nike mackóalsómmal, de volt két jó zsebe, plusz az ember szereti az ilyen régi cuccokat, amik vele vannak szinte születése óta, például nagypapa. Egyszer aztán valaki, csak úgy hülyeségből, viszi a mackófelsőt, két jó zsebet, nagypapát, mindent. Felháborító, hogy még a huszonegyedik században is halnak meg emberek!

Valami még nem az igazi, érzem, amikor bámészan megnézem az összes gazdaarcú kutyát és kutyaarcú gazdát a szigeten, frankó napsütés, hófoltok még, ahogy kell, ázik a cipőm alulról, de aztán megtalálom a régi, eldugott kezem a kenguruzsebben, nem mintha fáznék, de nyugodt zárkózottság ül ilyenkor az emberen. Vigyázni kell, látják, hogy egyedül sétálok, ismerkedni akarnak. Nem az, hogy ne társalognék bárkivel szívesen az időjárásról ezen a koratavaszi napon, akár angolul, oroszul vagy spanyolul is, de ha lehet, azért ezt mégis kerülném.

Legyőzöm a régi kísértést, hogy rózsaszínű vattacukrot vásároljak a vattacukorárustól csak azért, mert jól megy a narancsszínű mackómhoz. Talán ha nem kéne megenni, megtennem, de elképzelem, hogy biztosan ragacsos, a kutak meg leszerelve, ráadásul hosszú a sívító gyerekekből álló sor. Leülök egy padra, és

hamarosan három, brüsszelinek látszó turistalány passzírozódik mellém, mert nem akarok udvariatlan lenni, pedig nem értem, miért nem ülnek a szomszédos, üres padra. Pocsékul beszélnek angolul, nagyon fiatalok, és kis pocakot viselnek. Egyiküknek pont olyan a fogsora, mint nagymamámé volt: széles és hosszú fogak, kicsit girbegurbán, nagyon előreállva. Az volt a szenzáció, mikor nagymamám a vastag falú üveg pohárból ivott. Keményen ráharapott a szélére, felső fogsora így a poháron belülrre került, és a vastag üveg még jobban felnagyította. Szódát vagy sört szokott inni, ha végzett, rövidesen böfögött, este panaszkodott, hogy a vacsorát „savasan visszabüfögi”. Nagypapámmal vártuk haza, és amikor megjelent egy kicsi pont az oldalán még két kisebb ponttal, elészaladtunk, és segítettünk hozni a cekkereket. Piacnapon hozott kókuszost és citromos nápolyit.

Nagypapám, mióta meghalt, non-stop franciakrémest eszik képviselőfánkkal, mert már nem cukorbeteg, óránként hallgatja a híreket a Kossuthon, három öltönybe is átöltözik egy nap, és sose mos fogat. Közben engem figyel, és elintézi, hogy a pasi, aki nem tetszik neki, eltűnjön mellőlem, de nem bánom, mert már nekem se tetszik. Elintézi, hogy mindig legyen munkám, pénzem, szeretőm, nem lukad ki azóta a fogam, nem töröm el a csészéket, nem kap el a BKV-ellenőr. Küldött egy ilyen őrangyalt is nekem, rózsaszín inges férfi, szeretem.

Boldog karácsony

— Illatokat hallucinálok. Szállok ki a kádból, és törölközés közben egyszer csak megérezem, hogy ott vagy. Olyan, mint amikor nagyon közel megyek hozzád, vagy olyan illat, mint ami rajtam marad, miután elmész. Amíg lehet, nem is mosom le, persze kell menni este dolgozni, nem örülnének neki. Megyek az illat után, de rájövök, hogy az illat jön velem, és ez menthetetlenül szentimentális. Egyáltalán, mindent, ami körülvesz, szentimentális módon átértékelek, mégiscsak be kellett volna menni a Szent Lászlóba, nem itthon tologatni az infúziót a törött járólapon. Citromolajat cseppentek a párologtatóba, fahéjillata van. Almaturmixnak tejbegrízsaga. A hűtőgépből szantálfa illata csap ki, a szappan viszont halcsali szagú, undorító. A mézeskalácsnak, amit a szomszédnő akaszt a kilincse, égettucukros liszt-szaga van. A szomszédnő Jakabfinének identifikálja magát, pedig évek óta elvált. Jakabfi építési vállalkozó, mindkét karján órát hord, mint valami szovjet megszálló, és ha üzletet szimatol, feláll a farka.

Senkinek nem szabad megmondani, hogy ételmérgezésem van, nehogy följelentsenek. Megúszom a karácsonyi hazautazást legalább, influenzára hivatkozom, apám spiccesen ordít a telefonba, mit képzelsz, te hülye, nem mindenki a te barom programjaidhoz fog igazodni, gyere a húgoddal, hadd legyen meg egy piszokkal minden. Szerintem az influenza nem egy prog-

ram, amit az ember előre tervez, pláne nem egy ételmérgezés, ezt persze meg se mondom, csak lehülyézne, hogy lehetsz ilyen hülye, kislányom. Testvéreim elmondják, mit beszél rólam a hátam mögött anyám és apám, belátom, hogy hiába volt a megbocsátásért vívott évtizedes harcom, nem szabad megbocsátani.

Huszonnegyedikén reggel ülök a konyhaasztal előtt, és a bio toastkenyérrel ellenségesen méregetjük egymást. Ha belegondolok, egyik évben sem bírok enni karácsonytájt, adventkor kezdődik, egyre kelletlenebbül megy le az étel, karácsonykor már erőltetve se, az egész évi emészténivaló ott a gyomromban, nincs több hely, nem bírok új megaláztatásokat magamhoz venni. Vagyis pont olyanok, mint a régiek, pont mint eddig mindig huszonnyolcszor, kitart szilveszterig, másodikán, harmadikán kezdek enni. Lehet, hogy huszonnyolc év karácsonya sűrűsödik össze ebben az ételmérgezésben. Nem szeretem a karácsonyt.

— Be kell vallanom, én se.

— Fekszem az ágyon, és szédülök. Lepakcsolom a villanyt, sötétben is. Ella Fitzgeraldot hallgatom, fölhív a barátnőm, hogy ideköltözhet-e a kishálóba átmenetileg, természetesen bármikor, csak még itt vannak az előző pasim cuccai. Hosszú elmondania telefonon, hogy miért, a pasija becsajozott, kétségbeesett hangon jelenti ki, pedig ő már előbb összekavart Borisszal, a hegedűkészítővel, minden pasija zenész volt, Borisz lenne az első kivétel, fél is tőle kicsit.

— Kivel beszélsz, szívem?

— A könyvelővel.

— Karácsonykor?!

— Az APEH ilyenkor sem alszik.

— Az élet mindig ismétli a dolgokat, én is hogy szorongtam, mikor három író után egyszer csak beleszerettem egy orvosba. Aztán még egybe, aztán harmadszor is egy orvosba. P. felháborodva kérdezte, hogy bírál egy orvossal járnai, miért, mi a bajod az orvosokkal, tisztára Woody Allen-komplexus, ahogy utálja az orvosokat. Egyszer ezért bosszúból megírom a fordított Bovaryné, ahol a férj nem lesz orvos, aki kizárólag a szakmájához ért, na persze ahhoz is hogyan, érzelmileg egy mamut, sőt, rosszabb, egy rinocérosz. Mikor hazahozza a nőt, ott az előző feleségének az esküvői csokra. A nő meg nem lesz hiperintelligens és szuperérzékeny, de önreflexiómentes szenvedő, szóval valahogy minden el lesz tolvá, majd a szerető lesz a Bovaryszerű figura, vagy a nő végérvényesen boldog lesz orvos férje mellett, de felismerhetően a Bovaryné lesz, és ezzel elégtételt veszek minden orvosért, akit kifiguráztak a világirodalomban.

— Ilyesmit csinált Füst Milán, nem? *A feleségem történetében.*

— Füst Milánról beszélgetsz a könyvelővel, szívem?

— Ja, és elkezdtem egy képet is ma. Az embernek, úgy látszik, lázasan jobb ötletei vannak. Az a címe, *Gazdasági udvar*, vannak benne csirkék, kakas, disznóól, disznó, kutya, macska, szóval mindenféle állat, ami szokott egy ilyen kis falusi gazdasági udvarban, és mindegyik állat szépen be van osztva, hogy karaj, meg oldalas, megszámozva, és a számok alul listázva.

Ugyanígy az ember is, aki talicskát tol, szépen fel van szeletelve, hogy mondjuk musculus quadratus lumborum, meg a fák, hogy mondjuk kocsánytalan tölgy, osztályozva, mennyi az ára, és a fenyőfák centire, meg hogy mennyi métere, a madarak, hogy mennyi az eszmei értéke, mondjuk, egy meggyvágónak.

— Várom, hogy lássalak.

— Én is nagyon várom. Elképzelem minden nap, hogy itt ülsz a vörös fotelemben, a füledet, amit úgy imádok, mögöttes azt a kis részt, az állad és a nyakad közt a bőrt, a halántékokat, a hajad szélét, az állad, a szemráncaidat, mindent imádok, meg ahogy ez az egész össze van szerelve, meg az egésznek az íze meg az illata annyira hiányzik.

— Ezt jó hallani! Folytassa csak.

— Inkább nem, innen már emeltdíjas hívás.

— Ilyen ügyekben nem szabad gátlásosnak lenni!

— Szóval elképzelem, hogy benyúlsz a bugyimba, és az ujjadat lassan egyre beljebb teszed. Jó lassan, és ettől én nagyon beindulok, és tiszta nedves leszek. Akkor benyúlok én is, és az ujjamat, amit a hüvelyembe mártottam, beteszem a szádba. Aztán megint. Ezt egy darabig bírjuk folytatni, aztán lefektetsz valahová hasra, mondjuk egy asztalra, és beteszed, rögtön nagyon mélyre. Amikor már nem lehet tovább bírni a feszültséget, és mind a ketten majdnem elmelegyünk, az ujjadat bedugod a fenekembe.

— Egész jó kilátások.

— Boldog vagyok melletted. Várlak.

— Akkor harmadikán keresem. Minden jót.